

[Steen Folke]

der kom jo ikke nogen rimelig argumentation fra hr. Kaj Poulsen ...

Formanden:

Taletiden er udløbet!

Jeg gør for en ordens skyld opmærksom på, at hvis der er noget, venstresocialisterne har at klage over, kan vi drøfte det i udvalget for forretningsordenen. Jeg skal for en ordens skyld gøre opmærksom på, at VS' ordfører efter anmodning havde næsten 9 minutter imod 5 minutter, og at det er lidt usædvanligt, at en gruppe ved ét medlem anmelder hele gruppen som talere. Jeg foretrækker, at man anmelder sig som personer og individuelt. Sagen kan drøftes ved anden lejlighed.

Mølgaard (DR):

Et af regeringens meget kloge medlemmer, økonomiminister Ivar Nørgaard, fastslog engang socialdemokratiets principielle indstilling til begrebet tvungen voldgift: et sådant fænomen, der rummer tvang, vold og gift, er vi selvfølgelig imod fra socialdemokratiets side, sagde økonomiministeren. Gode ord! Jeg ved ikke, om det var på en majdag.

Jeg er vel opmærksom på, at det, regeringen her foreslår, er noget andet end tvungen voldgift – det er ophøjelsen af et forkastet forhandlingsresultat til lov – men hvad er den principielle forskel? Vel er der teknisk forskel, men principielt er der tale om nøjagtigt lige så skrap en tilsidesættelse af arbejdsmarkedets selvbestemmelsesret.

Hr. Kaj Poulsen udtalte med rette en forargelse over den emsighed over for indgreb, der var udvist fra forskellig side. Det var rimeligt med denne forargelse, selv om hr. Ninn-Hansens påpegning af, at der endnu ikke var nogen, der havde udtalt sig i dag, både var rigtig og morsom. Men indgrebslysten var jo tydeligt udtalt tidligere fra V, K, Z og vistnok også fra kristeligt folkepartis side, og det er noget, der skaber spekulation i politiske indgreb hver eneste gang.

Men, hr. Kaj Poulsen, der var jo ikke flertal for, at noget overhovedet ville komme i denne uheldige bevægelse, hvis ikke socialdemokratiet lod sig spænde for vognen. Ja men hvad er det dog for en logik? Hvad er det for en etik? Hvad er det for en moral? Bygger den på det regnestykke, at dobbeltmoral

er dobbelt så godt og værdifuldt som moral? Det er da tvetungethed af klar dimension, en venden på tallerkenen.

Urafstemningsinstituttet tilsidesættes, demokratiet på arbejdspladserne og i organisationerne tilsidesættes. Man accepterer dette demokrati, hvis ellers man stemmer rigtigt; stemmer man forkert, må vi se at finde en anden ordning i stedet. Det har ikke meget med demokrati at gøre, og det er værd at overveje også i relation til socialdemokratisk formulerede ønsker om ØD og demokrati på arbejdspladsen. Hvad bliver det for noget? Det bliver styret fra oven, der findes en ordning.

Jeg vil gerne udtale en beundring over for de mange, der har sagt, at denne sag er meget nem at overse. Det er faktisk egentlig helt unødvendigt med udvalgsarbejde vedrørende denne sag. Jeg har i adskillige år beskæftiget mig med overenskomstfortolkning, og jeg må sige, at jeg synes, der er meget stof i at vurdere dette bilagsmateriale, for skal det overhovedet kunne forstås, bliver det også nødvendigt at rekvirere de gældende overenskomster og foretage en sammenligning. Det er et vist stykke arbejde, og hvis man ikke er meget erfaren i den disciplin, kan jeg godt love for, at det ikke er noget, der klares i en håndvending, set med mine øjne, men er der andre, der er bedre i stand, udtaler jeg min beundring over for dem.

Hr. Ninn-Hansen begik en undladelses-synd. Han ville overlade det til VS og SF at citere vismandsord fra hr. Anker Jørgensens side. Nu mener jeg ikke, de skal have monopol på at citere kloge ord, der er sagt engang, selv om de er sagt i en anden sammenhæng, hvis de har en betydning i dag. Jeg synes nok, det er værd at fremdrage folketingets forhandlinger den 30. april 1969, hvor hr. Anker Jørgensen siger om dette med at lovgive på overenskomstområder (Folketingstidende 1968–69, sp. 6164):

»Jeg vil gerne sige som mit syn på dette spørgsmål, at jeg også vil finde denne fremgangsmåde yderst betænkelig. Jeg mener, at som tingene har udviklet sig i dag, da er der desværre ingen anden vej at gå, end at konflikten må gå sin gang, og det må over for befolkningen herefter også demonstreres, hvem der har ansvaret for det.«

Hr. Anker Jørgensen siger senere (samme- steds, sp. 6165 og 6166), at han mener, at det